

GEORGE BUZNEA

Doina Prutului

■ s-a născut la 23 aprilie 1903, în Satul Nou, com. Vetrîșoara, jud. Vaslui, din părinți plugari (tatăl Gheorghe și mama Domnica); ■ a urmat liceul la Huși; ■ studii universitare la Iași și București; ■ a debutat cu versuri în revista *Falanga* (1927); ■ a publicat în diverse reviste literare; ■ a fost redactor-sel al cotidianului *Expresul* din Brăila (1929-1930); ■ timp de zece ani (1930-1940) a fost bibliotecar la biblioteca comunală din Brăila; ■ autor al următoarelor volume de poezii: „Omagiul Elladei și eroilor săi” (1930), „Aripi în azur” (1935), „Flăcări” (1935), un poem dedicat lui Eminescu („Povestea lui...” - 1939); ■ a compus o monografie consacrată Brăilei; ■ timp de aproape 40 de ani, sub regimul comunist, nu a mai publicat nimic original; ■ revine însă în 1975, traducând „Divina comedie” a lui Dante; mai întâi „Infernul” în 1975 și apoi „Purgatoriul” în 1978; ■ critici de prestigiu îi primesc traducerea cu elogii, scootindu-l drept traducătorul cel mai bun al operei lui Dante în limba română; ■ traducerea „Purgatoriul” însă i-a apărut postum, pentru că la 13 septembrie 1976, a munt la București.

Nimeni nu poate rămâne pasiv la răpirea pământurilor românești și nici la granita artificială pe care mâinile criminale sovieto-naziste au stabilit-o pe râul Prut, apă despărțitoare de frați. Și pentru George Buznea și pentru toți bunii români, răpirea Basarabiei și a Bucovinei de nord continuă să rămână o rană deschisă în trupul României. Ea nu se va închide decât atunci când țara își va reintregi ființa, în hotarele ei firești, așa cum i le-a stabilit Dumnezeu și istoria.

Prutule, apă bătrână,
Prutule, apă română,
Prutule întunecat,
Mâl cu plâns amestecat!
Prutule, adâncă rană
Pentru țara cea Ștefană,
Tu desparți ca un dușman
Moldovan de moldovan,
Grai de grai de la o mamă
Și năframă de năframă
Unde'n plâns sub cer înalt
Și pe-un mal și pe cel'alt...
Și desparți de la Carpați
Până'n vale de Galați
Brazdă lungă răzăsească
De-alta brazdă românească.
Și pe vai îngemănate
Desparți frate de alt frate
Și pe-un plai cu-aceeași horă
Desparți soră de o soră
Și prin neguri și prin ceață
Desparți viață de-altă viață
Și prin ploaie și prin vânt
Un mormânt de alt mormânt;
Că nu e hotar sau Carte
Să ne poată'n veci desparte,
Cum nu sunt nici frontiere
Să despartă o durere
Decât plânsă în tăcere
Să se schimbe în putere
Ca să rabde și s'astepte
Și cel mic hotare drepte...
Prutule, cu Siret frate

Și cu Nistru jumătate
Prutule, care ne'mparți,
Cât o să ne mai desparți?
Ca să-mi văd tată și mamă
Cât ai să-mi mai ceri tu vamă?
Prutule, care ne frângi
Cât și tu ai să mă plângi
De atâta nedreptate
De la un vecin și frate
Ieri întru creștinătate
Azi în roșia dreptate?
Măi vecin și frățioare
Ai o țară ca un soare
Iar eu una cât o stea
Și mai rupi și tu din ea.
Măi frățâne, măi vecine,
Ce-ai avut, ce ai cu mine,
Că din Prutul românesc
Ai făcut și Prut rusesc,
Iar din hartă până'n slove
Ai făcut două Moldove
Care vin și plâng la Prut
Că azi iar le-ai desfăcut
Cum desfăci din rădăcină
O tulpină de tulpină,
Ca să-și plângă apoi soarta
Una'n stânga, alta'n dreapta;
Și să plângă totdeauna
Că sunt două'n loc de una;
Două care au și'n humă
Și'n azur aceeași mumă
Cât li-i neamul și moșia:

Muma noastră România!
România celei care
Iar i-ai pus strâmbe hotare
Din Hotin și pân' la mare;
Și din mare la Hotin
Între noi mai crește-un spin
Cu țepușe și mai mari
Decât cel sădit de țari;
Că azi, frate, mi-ai trecut
Și dincoace peste Prut
Și din Țara cea de Sus
Alte sate mi s-au dus,
Cum s-a dus și-o Bucovină
Dulcea neamului grădină,
De-o plâng toate văile
Și toate potăile
Prin ogrăzi și pe la stâni
Slugărind la alți stăpâni,
Că și câinii sunt români
Unde Molda mama lor
Ne-a fost nașă de popor;
Cum românce's zânele,
Poamele și grânele,
Pe sub streășini brânele
Și toate fântănele,
Care pe drumetri i-adapă
Și cu lacrimi și cu apă...
Prutule, râu blestemat,
Prutule întunecat,
Face-te-ai pe veci mutat
Lângă Nistrul înspumat
Să ne fii acolo hat!